

RICK YANCEY

W S O Y

VIIMEINEN TÄHTI

5
AALTO

TRILLERITRILOGIAN PÄÄTÖSOSA

Sarjassa ilmestynyt

VIIDES AALTO

VIIDES AALTO: ÄÄRETÖN MERI

RICK YANCEY

OSA 3

VIIMEINEN TÄHTI

5
AALTO

SUOMENTANUT | ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Last Star

COPYRIGHT © 2016 BY RICK YANCEY

SUOMENKIELINEN LAITOS © ULLA SELKÄLÄ JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-39722-0

PAINETTU EU:SSA

Sandyllle

*”Maailma loppuu.
Maailma alkaa uudestaan.”*

Kukaan epätoivoon vaipua ei saa,
vaikka yössä synkimmässä
viimeinen toivon tähti sammua saattaa.

– *Christoph Martin Wieland*

TYTTÖ, JOKA OSASI LENTÄÄ

VUOSIA SITTEEN, KUN tytön isä oli ollut kymmenen, hän oli matkustanut isolla keltaisella bussilla planetaarioon.

Siellä katto hänen yläpuolellaan oli räjähtänyt miljooniksi välkehiviksi valon pirstaleiksi. Hänen suunsa oli loksahnut auki. Hänen pienet sormensa olivat puristaneet kouristuksenomaisesti puupenkkin reunaa. Hänen yllään valkoiset tulipisteet olivat kieppuneet yhtä puhtaina kuin sinä päivänä, jolloin Maa syntyi mustana, rosoisena kivenä, tuiki tavallisena planeettana, joka kiersi tuiki tavallista tähteä tuiki tavallisen galaksin reunalla rajattomassa maailmankaikkeudessa.

Otava. Väinämöisen viikate. Iso karhu. Astronomin yksitoikkoisesti jollottava ääni. Lasten kohotetut kasvot, avoimet suut, rävähämmättömät silmät. Poika oli tuntenut itsensä äärettömän pieneksi valtavan keinotekoisen taivaan alla.

Sitä päivää hän ei unohtanut.

Vuosia myöhemmin hänen pieni tyttärensä juoksi hoippuen hänen luokseen pulleroisilla taaperonjaloillaan, vankat, pikku käsivarret kohotettuna, silmät loistaen odotuksesta ja riemusta, huutaen: *Isi, isi!* töppösormet harallaan, tavoitellen häntä, tavoitellen taivasta.

Ja tytär hyppäsi, singahti pelottomasti tyhjään avaruuteen, koska hän ei ollut vain tytön isä – hän oli *Isi*. Hän ottaisi tytön kiinni, ei antaisi pudota.

Tyttö huusi: *Lennetään, isi, lennetään!*

Ja niin tyttö syöksyi kohti valtavaa, rajatonta taivasta, käsivarret levitettynä syleilemään äärettömyyttä, pää taivutettuna taaksepäin hän kiisi siihen paikkaan, jossa kauhu ja ihmetys kohtaavat, kiljuen painottomuuden ja vapauden riemusta, turvallisesti isänsä käsivarrella, huutaen silkasta elämisen ilosta.

Cassiopeia.

Siitä planetaariossa vietetystä päivästä lähtien, jolloin tytön elämän alku oli vielä viidentoista vuoden päässä tulevaisuudessa, poika tiesi ilman epäilyksen häivääkään, minkä nimen hän tyttärelleen antaisi.

1

“ISTUN KANSSASI”

TÄMÄ ON MINUN ruumiini.

Luolan alimmassa kammiossa pappi kohottaa viimeisen öylätin – hänen varastonsa on lopussa – kohti muodostelmia, jotka tuovat hänen mieleensä karjuntaan jähmettyneen lohikäärmeen kidan hammaisten kivipuikkojen kiiltäessä punaisina ja keltaisina lampun valossa.

Hänen suorittamansa valtaisa veriuhuri.

Ottakaa ja syökää tästä kaikki...

Sitten malja, jossa ovat viimeiset viinipisarat.

Ottakaa ja juokaa tästä kaikki...

Keskiyö marraskuun lopussa. Alhaalla luolissa pieni selviytyjien joukko pysyy lämpimänä ja piilossa, ja heillä on riittävästi tarvikkeita, jotta he selviävät kevääseen saakka. Kukaan ei ole kuollut ruttoon moniin kuukausiin. Pahin näyttäisi olevan ohi. He ovat täällä turvassa, täysin turvassa.

Älköön sinun ruumiisi ja veresi nauttiminen koituko minulle tuomioksi ja kadotukseksi...

Papin kuiskaukset kaikuivat syvällä maan uumenissa. Ne kiirivät ylös liukkaita seiniä, vilistävät pitkin kapeaa käytävää kohti ylempiä kammioita, joissa hänen pakolaistoverinsa ovat vaipuneet rauhattomaan uneen.

...vaan tulkoon se sinun laupeutesi tähden sieluni ja ruumiini turvaksi ja parannukseksi...

Leipää ja viiniä ei ole enempää. Tämä on hänen viimeinen ehtoollisensa.

Kristuksen ruumis varjeltiin minut iankaikkiseen elämään.

Kuiva leipäpala pehmenee hänen kielellään.

Kristuksen veri varjeltiin minut iankaikkiseen elämään.

Happamat viinipisarot karvastelevat hänen kurkussaan.

Jumala hänen suussa. Jumala hänen tyhjässä vatsassaan.

Pappi itkee.

Hän kaataa viinimaljaan muutaman vesipisaran. Hänen kätensä tärisee. Hän juo kallisarvoisen veren veteen sekoitettuna ja pyyhkii sitten maljan puhdistusliinalla.

Se on tehty. Ikuinen uhri on suoritettu. Hän kuivaa poskensa samalla liinalla, jolla puhdisti maljan. Ihmisen kyynelleet ja Jumalan veri ovat erottamattomat. Siinä ei ole mitään uutta.

Hän pyyhkii ehtoollisleipälautasen liinalla, työntää sen sitten maljaan ja panee maljan syrjään. Hän kiskaisee vihreän stoolan kaulastaan, viikkaa sen huolellisesti, suutelee sitä. Hän rakasti pappeudessa kaikkea. Kaikkein eniten hän rakasti messua.

Hänen kauluksensa on märkä hiestä ja kyynelistä ja roikkuu väljänä kaulan ympärillä. Hän on laihtunut seitsemän kiloa sen jälkeen kun rutto tuli ja hän lähti seurakuntapiiristään sadankuudenkymmenen kilometrin matkalle Urbanan pohjoispuolisille luolille. Hän sai matkan varrella paljon seuraajia – kaikkiaan yli viisikymmentä, vaikkakin kolmekymmentäkaksi heistä kuoli tautiin ennen kuin pääsi turvaan. Kun heidän kuolemansa lähestyi, hän suoritti heille sairaanhoitoa, olivatpa he katolisia, protestantteja tai juutalaisia: *Auttakoon sinua Herran laupeus ja pyhän hengen armo...* Hän piirsi peukalollaan ristin heidän tulikuumaan otsaansa. *Herra antakoon sinulle kaikki syntisi anteeksi sekä pelastakoon ja virvoittakoon sinut...*

Heidän silmistään vuotava veri sekoittui öljyyn, jota hän hieroi heidän luomiinsa. Ja savu vyöryi avointen niittyjen yli, kyyristeli metsissä ja peitti teitä kuin jää laiskasti virtaavia jokia sydäntalvelle. Tulipaloja Columbuksessa. Tulipaloja Springfieldissä ja Daytonissa. Huber Heightsissa, Londonissa ja Fairbornissa. Franklinissa, Middletownissa, Xeniasissa. Iltaisin lukemattomien tulipalojen kajo värjäsi savun utuisen oranssiksi ja taivas laskeutui aivan liki heidän päitään. Pappi laahusti savuavan maiseman halki toinen käsi eteen ojennettuna ja painaen toisella räntiä nenälle ja suulle kappinan kyynelten valuessa pitkin hänen kasvojaan. Hänen katkeilleiden kynsiensä alle oli kuivunut verta, hänen käsiensä uurteissa ja kengänpohjissaan oli verta. *Enää ei ole pitkä matka*, hän kannusti

tovereitaan. *Jatkakaa eteenpäin.* Matkan varrella joku antoi hänelle lempinimen Isä Mooses, sillä hänhän johdatti kansaansa savun ja tulen varjosta luvattuun maahan, ”Ohion värikkäimpiin luoliin!”

Siellä heitä vastassa oli tietysti ihmisiä. Se ei tullut papille yllätyksenä. Luola ei pala. Se on säänkestävä. Ja mikä parasta, sitä on helppo puolustaa. Avaruusolentojen tultua luolat olivat heti sotilastukikohtien ja valtion rakennusten jälkeen suosituimpia määränpäitä.

Luoliin oli kerätty tarvikkeita: vettä, säilykkeitä ja kuivamuonaa, peittoja, sidetarpeita ja lääkkeitä. Ja tietysti aseita: kiväärejä, pistooleja, haulikoita ja paljon veitsiä. Sairaat oli eristetty maanpäälliseen opastuskeskukseen, jossa he makasivat lahjapuodin vitriinien väliin sijoitetuissa kenttävuoteissa, ja joka päivä pappi kävi heidän luonaan, puhui heidän kanssaan, rukoili heidän kanssaan, kuunteli heidän synnintunnustuksiaan, jakoi ehtoollista, kuiski asioita, joita he halusivat kuulla: *Per sacrosancta humanae reparationis mysteria... Ihmiskunnan pelastuksen pyhien salaisuuksien kautta...*

Sadat kuolivat ennen kuin kuolemat loppuivat. He kaivoivat opastuskeskuksen eteläpuolelle kolme metriä leveän ja yhdeksän metriä syvän kuopan, jossa ruumiit poltettiin. Tuli kyti yötä päivää, ja palaneen lihan hajusta tuli niin jokapäiväistä, että sitä tuskin huomattiin.

Nyt on marraskuu, ja pappi nousee pystyyn alimmassa kammiassa. Hän ei ole pitkä, mutta siitä huolimatta hänen täytyy kumartua, jottei löisi päätään kattoon tai kivihampaisiin, jotka töröttävät lohikäärmeen kidan katosta.

Messu on päättynyt. Menkää Herran rauhassa.

Hän jättää ehtoollismaljan, puhdistusliinan, ehtoollisleipälautasen ja stoolansa. Ne ovat nyt pyhänjäännöksiä, esineitä ajalta, joka kaikkooa valonnopeudella menneisyyteen. Me olimme alkujaan luolaihmissä, pappi ajattelee noustessaan maan pintaa kohti, ja luoliin me olemme palanneet.

Pisinkin matka on kehä, ja historia kiertää aina takaisin kohtaan, josta se alkoi. Kuten rukouskirjassa sanotaan: ”Muista, ihminen, että maan tomua sinä olet ja maan tomuun sinä palaat.”

Ja pappi kohoaa kuin sukeltaja, joka potkii jaloillaan kohti veden yläpuolella kimaltavaa taivaan kupolia.

Ylös loivasti nousevaa, kapeaa käytävää, joka mutkittelee itkevien kivien välissä ja jonka lattia on sileä kuin keilarata. Vain muutamia kuukausia sitten luokkaretkeläiset marssivat siellä jonossa kuljettaen sormiaan kiviseinää pitkin ja etsien katseellaan hirviöitä halkeamien varjoista. He olivat vielä niin nuoria, että uskoivat hirviöihin.

Pappi kohoaa kuin merihirviö valottomasta syvyydestä.

Polku maan pinnalle vie Luolamiehen sohvan ja Kristallikuninkaan ohi Isoon saliin, pakolaisten pääasialliseen asuintilaan, ja lopulta Jumalten palatsiin, hänen lempiosaansa, missä kristallimuodostelmat kimaltavat kuin jähmettyneet kuunvalon sirpaleet ja katto aaltoilee aistillisesti kuin rantaan vierivät mainingit. Täällä, lähellä maan pintaa, ilma ohenee, muuttuu kuivemmaksi, ja siinä tuntuu heidän hylkäämänsä maailmaa nielevien tulipalojen savu.

Herra, siunaa tämä tuhka, jonka kautta me tunnustamme olevamme maan tomua.

Hänen mielessään käy pätkiä rukouksesta. Katkelmia virrestä. Litanioita ja siunauksia ja synninpäästön sanat: *Hän itse antakoon sinulle anteeksiannon ja rauhan... Ja minä päästän sinut synneistäsi...* Ja ote Raamatusta: ”Vuorten pohjiin minä painuin, vajosin syvyyksien maahan, sen salvat sulkeutuivat takanani ainiaaksi.”

Suitsukeastiassa palava suitsuke. Pehmeä kevään valo, jonka maalattu lasi pirstaloi. Kirkonpenkkien narina sunnuntaisin, kuin muinaisen aluksen rungon nitinää kaukana ulapalla. Vuoden arvokas kierto, kalenteri joka hallitsi hänen elämäänsä sylilapsesta asti: adventti, joulukuukausi, paastonaika, pääsiäinen. Hän tiesi rakastavansa vääriä asioita, rituaaleja ja perinteitä, sitä mahtipontisuutta ja teennäisyyttä, josta ulkopuoliset kirkkoa syyttivät. Hän palvoi muotoa, ei ainetta. Leipää, ei ruumista.

Se ei kuitenkaan tehnyt hänestä huonoa pappia. Hän oli hiljainen ja nöyrä ja uskollinen kutsumukselleen. Hän nautti ihmisten auttamisesta. Nämä viikot luolassa ovat olleet hänen elämänsä

antoisimpia. Kärsimys on Jumalan luontainen koti; kauhun ja sekasorron, kivun ja menetyksen seimi, jonne hän syntyi. Kääntäkää ympäri kärsimyksen lantti, pappi ajattelee, niin näette hänen kasvonsa.

Sisäänkäynnin suulla, heti Jumalten palatsin yläpuolella, istuu vartija, jonka roteva hahmo piirtyy siluettina tähtien kirjomaa taivasta vasten. Taivaan on kuurannut puhtaaksi talvea enteilevä tuima pohjoistuuli. Miehellä on syvälle päähän vedetty lippis ja kulunut nahkapusakka. Hän pitelee käsissään kiikaria. Sylissä on poikittain kivääri.

Mies nyökkää papille tervehdyksen. ”Missä takkinne on, isä? Tänään on kylmä ilta.”

Pappi hymyilee vaisusti. ”Ikävä kyllä lainasin sen Agathalle.”

Mies murahtaa ymmärryksen merkiksi. Agatha on joukon marisija. Aina kylmissään. Aina nälissään. Aina *jotain*. Vartija nostaa kiikarin silmilleen ja tähyilee taivasta.

”Onko niitä näkynyt vielä?” pappi kysyy. He havaitsivat ensimmäisen hopeanharmahtavan, sikarinmuotoisen esineen viikko sitten. Se häilyi liikkumattomana luolien yläpuolella useita minutteja, kunnes ampaisi äänettömästi suoraan ylös ja kutistui nuppineulanpään kokoiseksi arveksi valtavassa sinessä. Toinen – tai sama – nähtiin kaksi päivää myöhemmin liukumassa hiljaa heidän ylitseen, minkä jälkeen se vajosi lopulta horisontin taakse. Näiden utojen alusten alkuperästä ei ollut epäilystäkään – luolan asukkaat tiesivät, etteivät ne olleet tästä maailmasta – ja niiden arvoituksellinen tarkoitus pelotti heitä.

Mies laskee kiikarin ja hieroo silmiään. ”Mikä hätänä, isä? Ettekö saa unta?”

”En nuku paljoakaan tätä nykyä”, pappi vastaa. Sitten hän lisää: ”On niin paljon puuhaa.” Hän ei halua miehen ajattelevan, että hän valittaa.

”Juoksuhaudoissa ei ole ateisteja.” Kulunut sanonta roikkuu ilmassa kuin paha haju.

”Eikä luolissa”, pappi sanoo. Heidän tapaamisestaan lähtien hän on yrittänyt päästä miehestä perille, mutta tämä on suljettu huone,

jonka ovi on teljetty tiukasti vihalla ja surulla ja laina-ajalla elävien tuhoon tuomittujen toivottomuuden sävyttämällä pelolla. Jo kuu-
kausia lopun väistämättömyys on ollut läsnä kaikkialla eikä sitä ole
päässyt pakoon minnekään. Joillekin kuolema toimii uskon kättilö-
nä. Toisille se on uskon pyöveli.

Mies ottaa rintataskustaan purukumipaketin, avaa hitaasti pape-
rin laatan ympäriltä ja taittaa purkan suuhunsa. Hän laskee loput
purkkalaatat ennen kuin panee paketin takaisin taskuunsa. Hän ei
tarjoa papille.

”Viimeinen paketti”, hän sanoo selitykseksi. Hän vaihtaa asen-
toaan kylmällä kivellä.

”Ymmärrän”, pappi sanoo.

”Noinkohan?” Miehen leuat liikkuvat hypnoottisen rytmikkääs-
ti, kun hän jauhaa purukumia. ”Ymmärrätteköhän tosiaan?”

Kuiva ehtoollisleipä, hapantunut viini: niiden maku viipyy yhä
papin kielellä. Leivän olisi voinut murtaa, viinin olisi voinut jakaa.
Hänen ei olisi tarvinnut viettää messua yksin. ”Niin uskon”, pie-
ni pappi vastaa.

”Minä en”, mies sanoo hitaasti ja harkitsevasti. ”Minä en juma-
lauta usko mihinkään.”

Pappi punehtuu. Hänen hiljainen, nolo naurahduksensa kuulos-
taa lasten jalkojen tepsutukselta pitkässä portaikossa. Hän kosket-
taa kaulustaan hermostuneesti.

”Kun sähköt menivät, uskoin että ne tulisivat takaisin”, kivää-
riä pitelevä mies sanoo. ”Kaikki uskoivat. Sähköt katkeavat, säh-
köt tulevat takaisin. Se on uskoa, eikö?” Hän jäysti purkkaa rai-
vokkaasti, vasen puoli, oikea puoli, työntäen vihreää möykkyä
kielellään puolelta toiselle. ”Sitten rannikoilta tihkui tietoja,
ettei rannikoita ole enää. Renosta oli tullut mantereen uloin-
ta osaa. Hällä väliä, entä sitten? Maanjärityksiä on ollut ennen-
kin. Tsunameja on ollut. Kuka New Yorkia kaipaa? Mitä erityistä
Kaliforniassa oli? Me toivumme. Me toivumme aina. Niin minä
uskoin.”

Vahti nyökyttelee tuijottaen yötaivasta, kylminä loistavia tähtiä.
Katse korkeuksissa, ääni maassa. ”Sitten ihmiset alkoivat sairastua.

Antibiootteja. Karanteeneja. Desinfiointiaineita. Puimme kasvoille maskit ja pesimme käsiä, kunnes niistä lähti nahka. Suurin osa meistä kuoli siitä huolimatta.”

Kiväärimies katselee tähtiä, aivan kuin odottaisi niiden ravistautuvan irti mustasta taustasta ja putoavan Maahan. Mikseivät ne sitä tekisi?

”Naapurit. Ystävät. Vaimoni ja lapseni. Tiesin, että eivät he kaikki kuolisi. Miten he *kaikki* voisivat kuolla? Osa ihmisistä sairastuu mutta useimmat eivät, ja monet paranevat, eikö? Se on uskoa. Siihen me uskoimme.”

Mies vetäisee saappaastaan ison metsästysveitsen ja alkaa puhdistaa sen kärjellä likaa kynsiensä alta.

”Tämä on uskoa: vartumme, käymme koulua. Hankimme töitä. Menemme naimisiin. Perustamme perheen.” Toinen käsi on valmis, yksi kynsi per siirtymäriitti, ja on toisen käden vuoro. ”Lapsemme kasvavat. He käyvät koulua. Hankkivat töitä. Menevät naimisiin. Perustavat perheen.” Raaps, raaps. Raaps, raaps, raaps. Mies työntää lippistään taaksepäin veitsikäden päkiällä. ”Minä en ole koskaan ollut niin sanotusti uskovainen ihminen. En ole astunut jalallani kirkkoon kahteenkymmeneen vuoteen. Mutta minä tiedän, mitä usko on, isä. Tiedän, mitä on uskoa johonkin. Valot sammuvat, valot syttyvät uudestaan. Tulvavedet hyökyvät maalle, ne vetäytyvät takaisin. Ihmiset sairastuvat, he paranevat. Elämä jatkuu. Se on todellista uskoa, eikö? Se jää jäljelle, kun ne teikäläisten höpinät taivaasta ja helvetistä, synnistä ja pelastuksesta heitetään romukoppaan. Siihen uskoo kiihkeinkin kirkkoa vastustava ateisti. Elämä jatkuu.”

”Niin”, pappi sanoo. ”Elämä jatkuu.”

Vahti irvistää. Hän tökkää veitsen kohti papin rintaa ja ärisee: ”Te ette jumaliste kuunnellut sanaakaan puheestani. Juuri tämän takia minä en siedä teikäläisiä. Te sytytätte kynttilöitä, mumisette latinankielisiä loitsujanne ja rukoillette jumalaa, jota ei ole, joka ei välitä tai joka on yksinkertaisesti umpihullu tai julma tai molempia. Maailma palaa, ja te ylistätte kusipäätä, joka joko sytytti sen tuleen tai antoi jonkun muun sytyttää.”

Pieni pappi on kohottanut kätensä, samat kädet, jotka siunasivat leivän ja viinin, aivan kuin näyttääkseen miehelle, että ne ovat tyhjäät ja ettei hän tahdo pahaa.

”En väitä tuntevani Jumalan tahtoa”, pappi aloittaa ja laskee kätensä. Veistä silmäillen hän siteeraa Jobin kirjaa: ”Olen puhunut mitään ymmärtämättä asioista, joita en käsittä – ne ovat minulle liian ihmeellisiä.”

Vartija tuijottaa häntä pitkään, kiusallisen pitkään, täysin liikkumatta lukuun ottamatta leukoja, jotka jauhavat jo makunsa menettäneitä purukumimöykkyä.

”Minä aion olla teille rehellinen, isä”, hän sanoo toteavasti. ”Mieleni tekisi nyt tappaa teidät.”

Pappi nyökkää vakavana. ”Ikävä kyllä niin voi käydäkin. Kunhan totuus iskee.”

Hän ottaa varovasti veitsen miehen vapisevasta kädestä. Hän koskettaa tämän olkapäätä.

Mies sävähtää, muttei vetäydy kauemmas. ”Mikä totuus on?” hän kuiskaa.

”Tämä”, pieni pappi vastaa ja iskee veitsen syvälle vartijan rintaan.

Veitsi on terävä, se liukuu paidan läpi kevyesti ja työntyy kylkiluiden välistä seitsemän ja puoli senttiä lävistäen sydämen.

Pappi vetää miehen rintaansa vasten ja suutelee hänen päälakeaan. *Hän itse antakoon sinulle anteeksiannon ja rauhan.*

Kaikki on ohi nopeasti. Purukumi putoaa vainajan veltoilta huulilta, ja pappi nostaa sen maasta ja heittää ulos luolan suuaukosta. Hän laskee vartijan kylmälle kivilattialle ja nousee pystyyn. Märkä veitsi kiiltää hänen kädessään. *Uuden ja ikuisen liiton veri...*

Pappi katsoo tutkivasti vainajan kasvoja, ja hänen sydäntään polttaa raivo ja inho. Ihmiskasvot ovat iljettävät, kestäättömän irvokkaat. Enää hänen ei tarvitse kätkeä vastenmielisyyttään.

Pikku pappi kulkee kulunutta polkua pääkammioon, Isoon saliin, jossa muut säpsähtelevät ja kääntyilevät rauhottomasti unisinaan. Kaikki muut paitsi kammion peräseinään nojaava piskuisen mummo, Agatha, pienen papin lainaamassa liian isossa turkisuorisessa takissa, likainen hiuskuontalo harmaana ja mustana

pyörremyrskynä päänsä ympärillä. Likaa ryppyisten kasvojensa syvissä uurteissa ja hampaattoman suunsa ympärillä, josta teko-hampaat ovat ajat sitten hukkuneet jonnekin, silmät piilossa roikkuvien luomipussien takana.

Tämä on ihmiskunta, pappi ajattelee. Nuo ovat sen kasvot.

”Isä, sinäkö siellä?” Agathan ääntä tuskin erottaa, se on kuin hiiren vinkaisu, rotan kimeä kiljaisu.

Ja tuo, ihmiskunnan ääni.

”Kyllä, Agatha. Minä tässä.”

Vanha nainen tiirailee varjoihin etsien ihmisnaamiota, jota pappi on käyttänyt sylivauvasta asti. ”En saa unta, isä. Istuisitteko hetken kanssani?”

”Kyllä, Agatha. Minä istun kanssasi.”

2

HÄN KANTAA UHRIENSA jäännökset maan pinnalle kaksi kerrallaan, yhden kummassakin kainalossa, ja heittää ne seremonioitta kuoppaan ennen kuin laskeutuu luoliin hakemaan seuraavaa kuormaa. Agathan jälkeen hän tappoi loput heidän nukkuessaan. Yksikään ei herännyt. Pappi teki työtään varmoin, vakain käsin, hiljaa ja nopeasti, ja ainoa ääni oli repeytyvän kankaan risahdus, kun terä upposi neljäänkymmeneenkuuteen sydämeen, kunnes ainoa sydän joka löi oli hänen omansa.

Aamun sarastaessa alkaa sataa lunta. Hän seisoo hetken ulkona ja kohottaa kasvonsa kohti taivasta, joka on tyhjä ja harmaa. Lumi laskeutuu hänen kalpeille poskilleen. Hänen viimeinen talvensa ties miten pitkään aikaan: päiväntasauksen aikaan kapseli tulee hakemaan hänet emoalukseen, jossa hän odottaa, kun tehtävään koulutetut sätkynuket hoitavat loppuun ihmissaastan lopullisen

puhdistuksen. Alukseen päästyään hän katsoo tyhjyyden rauhas-
ta, kuinka Maahan pudotetaan pommit, jotka hävittävät sen päältä
joka ikisen kaupungin ja pyyhkivät pois ihmiskunnan sivilisaation
jäljet. Maailmanloppu, josta ihmiskunta on uneksunut tietoisuuten-
sa aamuhämärästä lähtien, pannaan vihdoin täytäntöön – ei juma-
lan vihan ruuskalla, vaan kiihkottomasti, yhtä kylmästi kuin pieni
pappi iski veitsen uhriensa sydämeen.

Lumi sulaa hänen ylöskohotetuille kasvoilleen. Neljä kuukautta
talven päättymiseen. Satakaksikymmentä päivää siihen, että pom-
mit pudotetaan, minkä jälkeen valloilleen päästetään viides aalto,
ihmispelinappulat, jotka on ehdollistettu tappamaan omaa lajiaan.
Siihen saakka pappi pysyy täällä ja tappaa kaikki eloonjääneet, jot-
ka eksyvät hänen reviiirilleen.

Melkein ohi. Melkein perillä.

Pieni pappi laskeutuu Jumalten palatsiin ja lopettaa paaston.

3

HAKA

VIERESSÄNI PARTAVEITSI KUISKASI: ”Pakene.”

Hänen aseensa laukesi aivan korvani juuressa. Hänen kohteen-
sa oli se vähäisin, joka on kaikkien asioiden summa, hänen luotin-
sa oli miekka, joka katkaisi kahleeni.

Teekupponen.

Kuollessaan Partaveitsi kohotti lempeät, sielukkaat silmänsä
minuun ja kuiskasi: ”Olet vapaa. Pakene!”

Minä pakenin.

4

SYÖKSYN VALVONTATORNIN IKKUNAN läpi, ja maa kiittää minua vastaan.

Kun putoan asfaltille, yksikään luu ei katkea. En tunne kipua. Vihollinen on parannellut minua niin, että selviän tätä korkeammistakin pudotuksista. Edellisen kerran hyppäsin tuhannesta-viidestäsadasta metristä. Tämä on lastenleikkiä.

Tulen maahan, kierähdän jaloilleni ja juoksen tornin ympäri, sitten pitkin kiitorataa kohti betoniestettä ja aitaa, jonka päällä on nato-piikkilankaa. Tuuli ujeltaa korvissani. Olen nyt nopeampi kuin yksikään maapallon eläin. Gepardi on kilpikonna minuun verrattuna.

Vartioiden alueen reunalla täytyy nähdä minut, samoin miehen vahtitornissa, mutta laukauksia ei ammuta, tappokäskyä ei anneta. Pyyhkäisen kiitoradan päätä kohti kuin luoti pyssyn suusta.

Ne eivät saa sinua kiinni. Miten ne voisivat ikinä saada sinut kiinni?

Aivoihini upotettu prosessori suoritti laskelmat jo ennen kuin olin edes maassa, ja se on lähettänyt tiedon tuhansille lihaksistani huolehtiville mikroskooppisen pienille roboteille. Minun ei tarvitse miettiä nopeutta, ajoitusta eikä tulokulmaa. Keskitin tekee sen puolestani.

Kiitorata loppuu ja hyppään. Jalkani päkiä koskettaa betoni-estettä ja ponnistaa minut aitaa kohti. Nato-piikkilanka syöksyy kohti kasvojani. Sormeni solahtavat viiden sentin levyiseen rakoon piikkilankavyyhtien ja aidan yläreunan välissä, ja teen takaperinvoltin aidan yli. Lennän sen yli jalat edellä, selkä kaarella, kädet ojennettuna.

Suoritan täydellisen alastulon, kiihdytän jälleen täyteen vauhtiin ja painelen aidan ja metsän välisen suojattoman satasen sileän alle neljässä sekunnissa. Luodit eivät ujella kintereilläni. Helikopteri ei säksätä perässäni. Metsä sulkeutuu takanani kuin verho, ja

askeleeni ovat varmat liukkaassa, epätasaisessa maastossa. Saavun joelle, joka virtaa vuolaana ja mustana. Kun ylitän joen, jalkani eivät tunnu juuri edes rikkovan veden pintaa.

Vastarannalla metsä väistyy paljaan tundran tieltä, ja rikkomaton lakeus siintää kohti pohjoista horisonttia, loputonta erämaata jonne katoan, josta minua ei löydetä, jossa saan olla rauhassa.

Vapaa.

Juoksen tuntikausia. Kahdestoista järjestelmä pitää minut hengissä. Se vahvistaa niveliäni ja luitani. Se tukee lihaksiani, antaa minulle voimaa ja kestävyyttä, vie pois kivun. Kunhan vain antaudun sille. Kunhan vain luotan, niin minä kestäen.

VQP. Satojen palavien ruumiiden kajossa Partaveitsi viilsi käsi-varteensa ne kolme kirjainta. *VQP. Se voittaa, joka kestää.*

Jotkut asiat, hän sanoi kuolemaansa edeltävänä yönä, pienimmätkin, ovat yhtä arvokkaita kuin kaikkien asioiden summa.

Partaveitsi tiesi, etten ikinä pakenisi itse ja jättäisi Teekuppos-ta kärsimään. Minun olisi pitänyt tajuta, että hän pelastaisi minut pettämällä minut, sillä niin hän oli tehnyt alusta asti. Hän tappoi Teekupposen, jotta minä eläisin.

Yksitoikkoista maisemaa jatkuu joka suuntaan. Aurinko laskee kohti pilvettömän taivaan reunaa. Pureva viima nipistelee kasvojeni ja jäädyttää silmistä vierivät kyneleet. Kahdestoista järjestelmä pystyy suojelemaan ruumista kivulta, mutta sielua jäytävän kivun edessä se on voimaton.

Juoksen vielä tunteja myöhemmin, kun viimeinenkin päivänvalo hiipuu taivaalla ja ensimmäiset tähdet ilmestyvät. Ja horisontissa leijuu emolaiva, kuin luometon vihreä silmä, joka tuijottaa alas. Sitä ei pääse pakoon. Siltä ei voi piiloutua. Se on saavuttamaton, valloittamaton. Vielä kauan sen jälkeen, kun viimeinen ihminen on hajonnut kouralliseksi tomua, se on siellä, järkähtämättömänä, luoksepääsemättömänä, tutkimattomana: Jumala on syrjäytetty valtaistuimeltaan.

Ja minä jatkan juoksemista. Halki alkukantaisen maiseman, jota yksikään ihminen ei ole turmellut, halki jäänteen luottamusta ja yhteistyötä edeltävästä maailmasta, jolloin kehityksen petoa ei ollut

vielä päästetty valloilleen. Maailma kiertää nyt takaisin siihen pisteeseen, jossa se oli ennen meitä. Kadotettu paratiisi. Palautettu paratiisi. Muistan Voschin surullisen ja katkeran hymyn. *Pelastaja? Sekö minä olen?*

Juostessani kohti tyhjyyttä, juostessani pois tyhjyydestä, juostessani puhtaanvalkoisen aution maiseman halki valtavan, välinpitämättömän taivaan alla minä tajuan. Niin uskon.

Karsitaan ihmispopulaatio hallittavuuden rajoihin ja murskataan siitä inhimillisyys, koska todelliset uhat luonnon herkälle tasapainolle ovat luottamus ja yhteistyö, nuo anteeksiantamattomat synnit, jotka suistivat maailman jyrkänteen reunalle. Toiset päätelivät, että ainoa tapa pelastaa maailma oli tuhota sivilisaatio. Ei ulkoapäin, vaan sisäpuolelta. Ainoa tapa tuhota ihmissivilisaatio oli muuttaa ihmisen luonne.

5

JATKOIN JUOKSEMISTA YHÄ syvemmälle erämaahan. Takaa-ajajia ei näkynyt edelleenkään. Kun päivät kuluivat, huoli helikoptereista vyöryvistä iskujoukoista vaihtui tarpeeseen saada lämpöä ja juomavettä ja proteiinia kahdennentoista järjestelmän hauraan isännän hengen pitimiksi. Kaivoin kuoppia joihin piilouduin, rakensin laavuja joiden alla nukuin. Veistin puiden oksista keihäitä, ja metsästin kaniineja ja hirviä ja söin niiden lihaa raakana. En uskaltanut tehdä tulta vaikka osasinkin; vihollinen oli opettanut sen Camp Havenissa. Vihollinen oli opettanut minulle kaiken, mitä erämaassa selviytymisestä tarvitsi tietää, ja antanut minulle avaruusolentojen teknologiaa, joka auttoi ruumistani sopeutumaan ankariin oloihin. Vihollinen opetti minut tappamaan ja välttämään tapetuksi tulemistä. Se opetti minulle jotain, minkä tuhat vuotta yhteistyö-

tä ja luottamusta oli saanut ihmiset unohtamaan. Se opetti minulle mitä on pelko.

Elämä on kehä, jonka pelko sulkee. Saalistajan pelko. Saaliin pelko. Ilman pelkoa ei olisi elämää. Yritin selittää sitä kerran Zombille, mutta hän ei tainnut ymmärtää.

Selvisin neljäkymmentä päivää erämaassa. Ja ehei, symbolismi ei jäänyt minulta huomaamatta.

Olin voinut selvittää pitempäänkin. Kahdestoista järjestelmä olisi pitänyt minut hengissä pitkälti yli sata vuotta. Kuningatar Marika, yksinäinen, muinainen metsästäjänäinen, sieluton ihmisenkuori, joka kaluaa kuolleiden eläinten luita, merkityksettömän valtakunnan kiistaton hallitsija, kunnes järjestelmä lopulta romahtaisi ja ruumiini mätänisi tai haaskaeläimet söisivät sen ja luuni leviäisivät hujan hajan tulkitsemattomiksi riimuiksi autioon maisemaan.

Minä palasin. Olin tajunnut, miksi perääni ei lähde.

Vosch oli kaksi siirtoa edelläni. Oli aina ollut. Teekupponen oli kuollut, mutta minua sitoi yhä antamaton lupaukseni henkilölle, joka todennäköisesti myös oli kuollut. Mutta todennäköisyydellä ei ollut enää merkitystä.

Vosch tiesi, etten voisi hylätä Zombia niin kauan kun minulla saattoi olla mahdollisuus pelastaa hänet.

Ja oli vain yksi tapa, jolla hänet voisi pelastaa, ja senkin Vosch tiesi.

Minun täytyi tappaa Evan Walker.

VIHOLLISIA OVAT TOISET. VIHOLLISIA OLEMME ME.

Ne ovat Maan päällä, ne ovat avaruudessa, ne eivät ole missään. Ne haluavat anastaa maapallon, ne haluavat antaa sen meille. Ne tulivat tuhoamaan meidät, ne tulivat pelastamaan meidät.

Näiden arvoitusten takana piilee kuitenkin yksi totuus: Cassie Sullivania on petetty. Niin on myös Hakaa, Zombia, Nugettia ja kaikkia planeettamme yli seitsemää miljardia entistä asukasta. Ensin heidät pettivät Toiset ja nyt me itse.

Kun Maan kohtalon hetki koittaa, ihmiskunnan viimeisten selviytyjien on tehtävä päätös: onko tärkeämpää pelastaa itsensä – vai se, mikä tekee meistä ihmisiä?

Päällisen typografia Mika Tuominen - Alkuperäispäälllys: Allied Integrated Marketing

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 397220

84.2

ISBN 978-951-0-39722-0

